

IK WAS HET DUIVELSKIND

IK WAS HET DUIVELSKIND

ANGEL VAN DER VECHT & MARIA GENOVA

**JUST
PUBLISHERS**

Auteur Angel van der Vecht en Maria Genova
Copyright © 2021 Angel van der Vecht en Maria Genova / Just Publishers
Uitgever Hans van Maar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
door middel van druk, fotokopie, microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Just Publishers BV.

*No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm, digital files or any other means, without written permission from
Just Publishers BV.*

Omslagontwerp Ben Gross
Opmaak Studio Spade, Voorthuizen
Redactie Jos Jägers
Productie Hanzeboek

ISBN 97890 8975 959 7

NUR 402

WWW.JUSTPUBLISHERS.NL

Inhoud

Voorwoord.....	7
Deel 1: Ik was het duivelskind.....	9
Proloog.....	10
Geen afscheid.....	13
Het moment	18
Ongeloof.....	27
Bekentenissen en falende hulpverlening.....	37
Wanhoop	51
Emotionele buurtavond.....	64
Praten.....	78
Bevroren.....	83
Operatie.....	97
Schulden	106
Vallende rotsen.....	117
Geloof.....	126
Spannende presentaties	138
Pijn en seks	146
Water	157
Confrontatie.....	162
Te mooi om waar te zijn.....	171
Mondkapje.....	182

Deel 2: Seksueel misbruik: de feiten en de deskundigen ..	189
De feiten	190
De deskundigen	198
Iva Bicanic, directeur Centrum Seksueel Geweld, psycholoog	198
Ellen laan, hoogleraar seksuologie Amsterdam UMC	203
Ted Kloosterboer, directeur Stichting Praat, ervaringsdeskundige	207
Jeroen Hindriks, trainer en seksuoloog bij Fabriek69	210
Jeannette Dijkstra, traumatherapeut en vertrouwenspersoon	213
Richard Korver, advocaat en voorzitter LANGZS.....	216
Kim van Laar, directeur Team-Kim, ervaringsdeskundige	221
Nawoord Angel	223
Nawoord Maria Genova	225
Bijlage 1: Blogs van Angel	235
Bijlage 2: Toelichting bij de begrippen.....	245
Dankwoord Angel	250
Dankwoord Maria Genova	252

Voorwoord

Lieve lezer,

Om dit boek te kunnen lezen moet je sterk in je schoenen staan. Je moet proberen oprecht te begrijpen en te voelen wat de schrijfster zegt, en respect tonen voor de levenskracht om te willen blijven leven. Maar vooral liefde te voelen voor het kind dat we ooit allen waren, en dus ook Angel ooit was.

Waarom er ouders zijn zoals beschreven in dit boek blijft voor mij een raadsel. Hun onkunde om lief te hebben, hun gebrek aan empathie en behoefte aan perversiteit zal ik nooit begrijpen.

Familie heb je, die kun je niet kiezen, en dus hoop je dat ze goed en lief voor je zijn en dat ze van je houden, maar helaas is dat niet altijd zo.

Mensen die wel van je houden *vind* je in je volwassen leven en dat kan je redding zijn, zoals dat ook bij Angel het geval is.

Dit boek biedt een heel goede inkijk in het leven van een jonge vrouw die nog steeds leeft, omdat ze blijkbaar nog steeds gelooft in het goede van de mens. Een voorbeeld voor alle jonge mensen die nú in zo'n onveilige situatie zitten.

Dit boek laat nogmaals zien hoe hard nodig het is om misbruik en incest bespreekbaar te maken. Het laat zien hoe jonge mensen kapotgemaakt kunnen worden en dat er vrij weinig voor nodig is om weer in het diepe dal te vallen. Pijn, verdriet, angst, eenzaamheid: het komt allemaal aan de orde en is zó herkenbaar dat het zeer doet.

En dan is er het praten – praten over wat er is gebeurd, het laten zien van de mechaniek, het uitleggen van wat onbegrijpelijk is voor iemand die het niet heeft meegemaakt.

Natuurlijk is er dan ook het ongeloof waar je mee moet dealen en zijn er altijd weer die mensen die zeggen: ‘Ben je er nu nóg niet overheen?’

Dit boek maakt duidelijk dat ‘eroverheen zijn’ eigenlijk nooit helemaal kan. Als je zólang een leven in angst en vernedering meegemaakt hebt, is er iets heel fundamenteels kapotgemaakt.

Wat blijft is de noodzaak om te praten, alleen zó bescherm je het kind dat je ooit was, alleen zó is er een weg naar een soort van geluk. Dus heb ik diep respect voor deze schrijfster en ik dank alle mensen die haar liefde en aandacht geven. En niet in de laatste plaats dank ik de hond die ons een les leert in onvoorwaardelijke liefde en zorg. Wat een topper is dat!

Respect voor de moed van Angel om haar aangrijpende verhaal met ons te delen. Opdat we ervan kunnen leren en anderen beschermen.

Liefs,
Karin Bloemen

**Deel I: Ik was het
Duivelskind**

Door Angel van der Vecht

PROLOOG

Ik hoor ze aankomen, zijn zware, boos klinkende voetstappen. Heel mijn lijf begint te trillen, doodsbang luister ik naar het geluid dat steeds dichterbij komt. Ik zie zijn schaduw al en duik wat verder in elkaar, in een wanhopige poging om mezelf te beschermen. De bijna zwarte ogen van mijn vader zitten vol haat, de grijns op zijn gezicht is kwaadaardig. Zijn grote handen komen op me af, mijn kinderhanden kunnen er niets tegen beginnen. Ik wil gillen, maar er komt alleen een piepend geluid uit mijn keel. Ik sta totaal verstijfd, wacht op wat er komen gaat.

De handen kleden me uit, steeds bloter sta ik voor hem. Hij duwt me op mijn bed en gaat op me liggen. Dat grote, zware menselijk op mijn achtjarige kinderlijf, alsof een verkeerde puzzel wordt gelegd. Mijn longen worden in elkaar gedrukt, die akelige handen van hem grijpen mijn keel vast en knijpen.

Lucht, ik krijg geen lucht, ik stik. Ik zie lichtflitsen voor me en sterretjes. Op dat moment laat hij mijn keel los en grijpt mijn polsen. Dan komt de pijn, die onmenselijke pijn. Ik kan het niet. Ik donder naar beneden in een zwart gat, waar ik niets meer hoor en zie. Het is zo fijn om niets meer te voelen, het niets waarin pijn niet meer bestaat, waarin ik niet meer besta.

Opeens hoor ik een stem, heel ver weg. Iemand roept mijn naam. Langzaam knipper ik met mijn ogen. De stem wordt wat duidelijker. In mijn hoofd woedt een gevecht; ik wil die stem niet horen, ik wil in dat zwarte gat blijven, nooit meer iets voelen. Maar de stem trekt aan me, wil me weer naar het licht praten. Ik zie een auto met bijna verlichte strepen erop. Ik zie een man voor me. Het is niet mijn vader. Wie is dit en wat wil hij van me? Ik herken zijn uniform. Een politieagent?

Voorzichtig kijk ik om me heen, waar ben ik? De wereld lijkt in een soort bubbel te zitten, alles is wazig.

Ik hoor de agent praten. ‘Kunt u me uw naam zeggen? Weet u waar u woont?’

Ik kijk de agent aan. Hij zegt ‘u’ tegen me, maar ik ben geen volwassen vrouw op dit moment. Ik ben een kind van acht en ik word misbruikt en mishandeld. Is het me gelukt om te ontsnappen? Ben ik eindelijk veilig? Mijn stem klinkt raar, als de stem van een jong kind.

De agent steekt zijn hand naar me uit en ik grijp hem. Hij brengt me naar een auto.

‘Rustig maar, het komt allemaal goed,’ zegt hij. ‘We brengen u in veiligheid.’

GEEN AFSCHEID

Nieuwsgierig bekijk ik de nieuwe reacties op mijn blog. Opeens zie ik een anoniem bericht: ‘Weet je dat je moeder dood is?’

Even staat de wereld stil. Ik staar naar de woorden en langzaam dringen ze tot me door. Ik voel paniek opkomen. Wat moet ik doen, is dit waar? Ik bel mijn schoonzus, haar moeder zit in hetzelfde bejaardenhuis. Nog geen vijf minuten later belt ze terug: ‘Het is waar, je moeder is overleden, al enkele dagen geleden. Sterker nog, ze wordt morgen gecremeerd.’

De tranen rollen over mijn wangen. De laatste keer dat ik mijn moeder zag was achttien jaar geleden, op de avond dat mijn vader me voor de laatste keer mishandelde en misbruikte in de douche, terwijl mijn moeder beneden in de huiskamer zat. Ze wist wat er gebeurde en deed niets.

Om me het gezicht van mijn moeder te herinneren, hoef ik alleen maar in de spiegel te kijken; ik lijk als twee druppels water op haar. Mijn moeder was degene die met koekjes en thee klaar zat als ik uit school kwam. Ze werkte er wel wat bij, poetsen, maar verder was ze altijd thuis. Dat zou een veilig gevoel moeten geven, maar dat was niet zo. Alles wat ik deed dat in haar ogen niet kon, briefde ze door aan mijn vader. Ze wist wat de gevolgen voor mij waren: een flink pak slaag, opgesloten worden in de kast, geen eten, verkracht worden ... Daardoor leefde ik altijd in angst en liep ik op mijn tenen, wat zou ik nu weer verkeerd doen?

Als ze van me zou houden dan zou ze toch nooit alles aan mijn vader vertellen? Ze kon me op zijn minst beschermen door dat niet te doen. En als ik een keer eindelijk wel iets goed deed, dan was er geen compliment of knuffel. Geen idee waarom.

'Vooruit Angel, de afwas wacht op je. Maar ga eerst even de vloer doen, want die ziet er weer niet uit,' zegt mijn moeder.

Zonder tegenstribbelen pak ik een emmer en een schuursponsje en doe wat mijn moeder me geleerd heeft. Ik ga op mijn knieën zitten, maak het sponsje nat in de emmer en begin stukje voor stukje te boenen. Ik fantaseer niet over spelen met andere kinderen, het enige waar ik aan kan denken is of ik het goed genoeg doe.

Ik ben net over de helft als mijn vader binnenkomt. Hij werpt een kritische blik, eerst op de vloer en dan op mij.

'Ben je weer eens slordig bezig?' gromt hij. 'Je wilt zeker weer snel klaar zijn? Kijk, hier zie ik twee plekken naast elkaar. Begin maar opnieuw.'

De vloer moest ik op mijn knieën doen, centimeter voor centimeter, met een schuursponsje. De wc en badkamer met een tandenborstel, anders was het niet goed genoeg. De afwas meerdere keren, omdat ik altijd wel een plekje had overgeslagen. Dat begon al toen ik een jaar of zes was. Als ik het niet goed deed, gaf mijn vader de straffen. Mijn moeder ging nooit tegen hem in, wat hij ook met me deed, ze probeerde het niet eens. Hij was haar maatje. Wat drinken en roken betreft deed ze niet voor hem onder. Samen dronken ze zeker twee kratten bier per week.

Ik hoefde het misbruik niet voor haar geheim te houden, want ze kon vaak gewoon toekijken. In mijn tienerjaren keek ze niet meer toe – toen deed ze zelf mee. De eerste keer dat dat gebeurde zie ik nog levendig voor me.

Ik lig op de vloer in de huiskamer, op mijn borst voel ik de knie van papa, die er hard op drukt. Het doet pijn en ik krijg bijna geen lucht. Ik wacht op wat komen gaat. Dan komt mijn moeder eraan en kleedt

zich uit. Ik voel mijn hartslag omhooggaan en raak in paniek. Wat gebeurt er? Mijn vader gaat van me af en zegt tegen mama: 'Ga je gang, ze is helemaal van jou.' Mijn moeder gaat op me zitten en betast met haar handen mijn hele lijf. Haar handen zijn veel zachter dan die van mijn vader. Ze kust me en dwingt haar tong bij mij naar binnen. Zo vies, net als bij hem. Ik proef sigaretten en bier, ik kokhals. Ze stopt en duwt dan haar vinger bij me binnen. Een lange nagel die krast en pijn doet. Ik onderga het verstijfd. Mijn hoofd lijkt uit elkaar te spatten. Zojuist is alles veranderd: mijn moeder is moeder-dader geworden. Ik ben helemaal in de war.

Ik heb het nooit kunnen begrijpen. Ze waren een eenheid, mijn ouders, er waren geen geheimen tussen hen. Na mijn aangifte heeft de politie haar aangeboden om bij hem weg te gaan, een veilig onderkomen te zoeken voor haar en voor haar kind. Daar hoefde ze niet eens over na te denken. 'Niet nodig, ik sta volledig achter mijn man en zal dat blijven doen.'

Nu ik weet dat ze overleden is, kan ik het haar niet meer vragen: 'Hield je van me?'

Ergens heb ik me toch altijd vastgeklampt aan die strohalm, dat ze ooit zou zeggen: 'Het spijt me zo.' Het is toch mijn moeder, de vrouw die me op de wereld heeft gezet.

Ze heeft het nooit gezegd. Nu is ze er niet meer en ik moet verder, iets moois zien te maken van de brokken van mijn leven. En hoewel ik het verwacht had, krijg ik toch een steek in mijn hart als ik de rouwkaart zie. Mijn bestaan wordt hier volledig ontkend. Heb ik ooit wel bestaan voor ze? Het doet veel meer pijn dan ik verwacht had. Wat me ook pijn doet is dat nergens een bedankje van mijn vader voor mijn moeder staat. Ze heeft al die jaren voor hem de benen onder haar kont vandaan ge-

lopen, alles stond in het teken van hem, en nergens staat: bedankt voor alles wat je voor me gedaan hebt.

